

LIVETS FULLBYRDELSE

Av Bjørn Pettersen

Trodde du at livet bare er for materiell velstand og følelsesmessig lykke? Trodde du at hvis du bare lever opp til samfunnets krav og forventninger til deg, har du innfridd din plikt i livet? Og trodde du at hvis du bare får oppfylt dine ønsker og drømmer i livet, vil dine sorger være slukket og du vil bli evig lykkelig? Eller trodde du at hvis du bare tror på Gud er du sikret, og du vil oppnå evig liv og lykke i det hinsidige?

Livet er som en lang reise hvor vi aldri synes å komme fram til endestasjonen. For hver nye fjelltopp vi legger bak oss, vil det alltid være nye landskap og nye blåner i det fjerne foran oss. Hvorfor er alltid denne driften der som får oss til å bevege oss framover i våre liv? Og hvorfor blir vi aldri skikkelig tilfredsstillt? Hva er dette som vi bevisst eller ubevisst alltid strekker oss mot? Det er vårt Selv – vårt udefinerbare og uttalt innerste indre, hinsides alle forestillinger, tanker, intellekt og ego – og hinsides vår våkne tilstand, vår drømmetilstand og vår dype, drømmeløse søvntilstand. Det er vår virkelige identitet uavhengig av våre navn, titler og tillagte identiteter, som bare venter på at vi skal komme "hjem" – at vi skal realisere hvem vi i sannhet er. Men kroppens og sinnets mektige sanseapparat drar alltid vår oppmerksomhet utover. Det får oss alltid til å søke etter en annen – en livspartner eller sjelevenn – som vi tror og håper vil tilfredsstille alle våre dypeste behov. Eller det får oss til å lete i andres kunnskaper – i litteratur, i vitenskap og i kunstneriske uttrykk – for å få svar på våre knugende spørsmål om oss selv. Ingen synes å gjøre som "kjerringa mot strømmen", som gjennom å lære språket til sin egen kropp og å lese skriften i sitt eget sinn, har kommet til å kjenne seg Selv. I det dypeste dypet av ditt eget indre er kilden til alt det du er og alt det du noen gang vil bli – og også alt det du ennå ikke vet og som du ikke er bevisst, men som du ubevisst søker gjennom alt det du foretar deg. Der ligger svaret på alle dine lengsler og all din higen og håp. Der kan du drikke deg utørst fra den udødelige kilden til evig liv, og der kan du bade og spise og kle deg i den utømmelige strømmen fra det overdådige overflødhets-hornet.

Ingenting av virkelig og varig verdi for deg ligger utenfor deg selv. Livets endestasjon og høyeste oppnåelse er å realisere ditt Selv, som er livets *summum bonum* eller det endelige gode i livet, og selve livets fullbyrdelse.